

Sygn. akt **IC 312/16**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agata Masłowska

Protokolant: Łukasz Wojciechowski

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2016 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa **B. S.** oraz **A. S.**

przeciwko **(...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.**

o ustalenie i o zapłatę

I. ustala że marża kredytu hipotecznego nr (...) udzielonego na mocy umowy zawartej 18 października 2010 r. pomiędzy stronami wynosi 1,8% w stosunku rocznym w całym okresie kredytowania, co wynika z postanowień § 3 ust. 1 załącznika do umowy kredytu hipotecznego „Zasady promocji cenowej produktów hipotecznych – (...)”;

II. zasądza od strony pozwanej (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. solidarnie na rzecz powodów B. S. oraz A. S. kwotę 1.305 zł (słownie: jeden tysiąc trzysta pięć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 20 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od strony pozwanej (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. solidarnie na rzecz powodów B. S. oraz A. S. kwotę 6.650 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 4.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt **IC 312/16**

UZASADNIENIE

Pozwem z 7 marca 2016 r. (k.2-9) powodowie B. S. oraz A. S. wnieśli o ustalenie na podstawie art. 189 k.p.c., że marża kredytu hipotecznego nr (...) udzielonego im na mocy umowy zawartej ze stroną pozwaną (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 18 października 2010 r. wynosi 1,8% w stosunku rocznym w całym okresie kredytowania. Ponadto wnieśli o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz kwoty 1.305 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie wnieśli o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu na rzecz każdego z nich oddzielnie.

W uzasadnieniu swojego żądania wskazali, że w dniu 18 października 2010 r. zawarli z pozwanym bankiem, występującym w tamtym czasie pod nazwą (...) S.A., umowę o kredyt hipoteczny nr (...) na kwotę 260.800 zł. Kredyt indeksowany był do waluty euro. Okres kredytowania wynosi 360 miesięcy. Oprocentowanie kredytu było zmienne, przy czym stanowić miało sumę stopy referencyjnej zmiennej oraz marży banku w wysokości stałej 2,80% w całym okresie kredytowania. Powodowie wskazali, że zdecydowali się na zawarcie umowy kredytowej, albowiem

obowiązywała wówczas promocja pozwalająca na stałe obniżenie marży banku z 2,80% do 1,80% w stosunku rocznym, przez cały okres kredytowania. Warunkiem uczestnictwa w promocji było m.in. skorzystanie z pakietu (...), który zakładał obowiązek zasilenia konta bankowego kwotą nie niższą niż 5.000 zł miesięcznie nieprzerwanie przez okres 5 lat od uruchomienia kredytu. Powodowie realizowali zgodnie z przyjętym zobowiązaniem wpłaty na poziomie minimum 5.000 zł miesięcznie i marża banku wynosiła 1,80% rocznie. Na początku 2015 r. okazało się, że bank zakwestionował wpłaty dokonane przez powodów w czerwcu i grudniu 2012 r. oraz rozpoczął naliczanie rat kredytu przy zastosowaniu marży w wysokości 2,80%. Bank przyjął, że dokonywanie przelewów wewnętrznych nie wypełniało znamion zasilenia konta osobistego zgodnie z warunkami promocji. Bank zarzucił w związku z tym powodom, że w ramach pakietu (...) nie zasilali w każdym miesiącu rachunku bankowego kwotą 5.000 zł przez 60 miesięcy zgodnie z § 2 zasad promocji, a mianowicie, że w czerwcu 2012 r. łączna kwota wpływów zewnętrznych to 4.672,95 zł oraz zasilenie wewnętrzne w wysokości 5.000 zł, w grudniu 2012 r. łączna kwota wpływów zewnętrznych stanowiła zaś 4.733,06 zł oraz zasilenie wewnętrzne na kwotę 2.027 zł. Powodowie podkreślili, że bank nie zarzucił im braku wpłat na poziomie 5.000 zł miesięcznie, lecz jedynie kwestionował to, że brakujące środki do osiągnięcia tego pułapu powodowie wpłacili samodzielnie. Powodowie uznali stanowisko banku za niezgodne z umową. Podnieśli, że zasady promocji przewidują konieczność miesięcznego zasilenia konta kwotą 5.000 zł, nie wskazując skąd środki mają pochodzić. Tym samym brak jest zastrzeżenia, że przychody mają pochodzić ze źródeł zewnętrznych oraz, że wpłaty dokonywane przez samych kredytobiorców nie są brane pod uwagę. Również w czasie zawierania umowy kredytu bankowego żaden z doradców banku nie poinformował powodów o takiej interpretacji zasad promocji. Gdyby powodowie zostali o tym poinformowani, nie zawarliby umowy na takich warunkach. Pismem z 2 grudnia 2015 r. bank został wezwany przez powodów do przywrócenia marży kredytu oraz zwrotu nadpłaconych kwot, lecz odmówił wykonania tego zobowiązania. W ocenie powodów mieli oni interes prawny w ustaleniu wysokości marży banku w umowie dotyczącej zaciągniętego przez nich kredytu bankowego, gdyż prawomocny wyrok ustalający warunki tej umowy usunie stan niepewności spowodowany odmienną interpretacją postanowień umowy przez pozwany bank. Powodowie podkreślili przy tym, że poza dwoma w/w spornymi miesiącami, co do których pozwany bank zakwestionował prawidłowość wpłat, powodowie w dalszym ciągu wypełniają warunki promocji. Żądanie zasądzenia kwoty 1.305 zł uzasadnili nadpłatą dokonaną przez powodów na skutek zwiększenia marży banku. Zwiększenie marży o 1 punkt procentowy rocznie spowodowało wzrost rat kredytu o 300 euro w skali roku. Przeliczenie nadpłaconej przez powodów kwoty na PLN według kursu z dnia wytoczenia powództwa dało kwotę jakiej zwrotu powodowie się domagają, tj. 1.305 zł. Powodowie zastrzegli przy tym, że kwota ta może ulec zwiększeniu, albowiem do prawomocnego rozpoznania sprawy bank będzie zapewne wyliczał ratę kredytu w oparciu o zwiększoną nienależnie marżę.

W odpowiedzi na pozew (k.52-55) strona pozwana (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz od powodów kosztów procesu. Strona pozwana przyznała, że w dniu 18 października 2010 r. powodowie zawarli z nią umowę kredytu hipotecznego, której częścią były zasady promocji cenowej produktów hipotecznych pn. „Promocja (...)”. Podpisując Z. promocji powodowie zaakceptowali warunki w nich określone, zobowiązując się tym samym do ich przestrzegania. Zgodnie z § 3 ust. 3 Z. promocji w przypadku naruszenia choćby jednego warunku skorzystania z promocji, kredytobiorcy tracą wszelkie prawa wynikające z promocji, w wyniku czego bank ma prawo do przywrócenia marży oprocentowania kredytu do poziomu pierwotnego wynikającego z umowy kredytu, począwszy od terminu wymagalności najbliższej raty kredytu przypadającego po wystąpieniu takiego naruszenia. W dniu 16 kwietnia 2015 r. strona pozwana oświadczyła powodom, że na skutek naruszenia Z. promocji, które polegało na braku comiesięcznego zasilania rachunku bankowego, przywraca klientom marżę oprocentowania kredytu do poziomu pierwotnego, tj. do wysokości 2,8% w stosunku rocznym, ze skutkiem od kolejnych rat kredytu. Strona pozwana wskazała, że naruszonym przez powodów warunkiem promocji był warunek określony w § 2 ust. 2 lit. d, zgodnie z którym powodowie zobowiązani byli do zasilania rachunku prowadzonego w ramach wybranego pakietu kwotą minimum 5.000 zł miesięcznie. Strona pozwana podniosła, że dla celów spełnienia powyższego warunku nie są istotne przesunięcia środków pomiędzy rachunkami należącymi do tego samego klienta prowadzonymi w ramach jednego pakietu, oznaczone na wyciągu rachunku jako „przelewy wewnętrzne przychodzące”. Strona pozwana odwołała się do wykładni celowościowej, wskazując, że oczywistym jest, że w założeniu przedmiotowej promocji obie strony umowy odnoszą wymierne korzyści ekonomiczne, a mianowicie korzyścią dla kredytobiorcy jest możliwość znacznego obniżenia kosztów kredytu poprzez zastosowanie obniżonej

marży oprocentowania kredytu, korzyścią dla kredytodawcy jest natomiast zagwarantowanie wpływu do banku środków pieniężnych deponowanych przez kredytobiorcę co najmniej w tej wysokości, jaka została określona w Z. promocji. Jest to dla pozwanego okoliczność niezmiernie istotna, ponieważ umożliwia mu pozyskanie w ten sposób źródeł finansowania działalności kredytowej. Dzieje się tak dlatego, że banki udzielają kredytów jednym podmiotom ze środków zdeponowanych w danym banku przez inne podmioty. Strona pozwana nie pozyskuje jednak żadnych środków pieniężnych tytułem nowych depozytów w przypadku, gdy kredytobiorcy jedynie przesuwają środki pieniężne pomiędzy swoimi rachunkami w tym samym banku. Z tego też względu nie można uznać za zasilenie rachunku, stanowiące wypełnienie Z. (...), przesunięcie środków pieniężnych pomiędzy różnymi rachunkami powodów prowadzonymi u strony pozwanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 października 2010 r. Bank (...) S.A. (obecnie: (...) Bank (...) S.A.) z siedzibą w W. zawarł z B. S. i A. F. (obecnie: S.) umowę o usługi bankowe (...), na podstawie której bank zobowiązał się otworzyć i prowadzić dla B. S. i A. S. następujące rachunki oszczędnościowo – rozliczeniowe: (1) konto osobiste o nr (...), (2) konto oszczędnościowe o nr (...), (3) rachunek walutowy w euro o nr (...).

Posiadacz korzystający z Pakietu zobowiązał się do zasilania rachunku miesięcznymi wpływami lub do utrzymywania w Banku lub w innych podmiotach finansowych (jeżeli aktywa zostały nabyte za pośrednictwem banku), aktywów w wysokości nie niższej niż podawana w Komunikacie przy czym w dniu zawarcia umowy dla pakietu wybranego przez posiadacza wymagane wpływy wynosiły co najmniej 5.000 zł (lub równowartość w walucie obcej), natomiast aktywa co najmniej 50.000 zł (lub równowartość w walucie obcej), łącznie na wszystkich rachunkach.

Dowody:

- kopia umowy o usługi bankowe z 13.10.2010 r. (k.35-37)

W dniu 13 października 2010 r. Bank (...) S.A. (obecnie: (...) Bank (...) S.A.) z siedzibą w W. (jako kredytodawca) zawarł z kredytobiorcami B. S. i A. F. (obecnie: S.) umowę kredytu hipotecznego o nr (...), na mocy której kredytobiorcom przyznany został kredyt na zakup lokalu mieszkalnego na rynku wtórnym w wysokości 260.800 zł. Kredyt indeksowany był do waluty euro. Okres kredytowania określony został na 360 miesięcy od daty uruchomienia kredytu. Zabezpieczeniem spłaty kredytu była hipoteka kaucyjna do kwoty 521.600 zł ustanowiona na kredytowanej nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny nr (...) położony w O. przy ul. (...) wraz z przynależną komórką lokatorską nr (...). Marżę kredytu określono na 2,80% w stosunku rocznym, zaś marżę dodatkową powiększającą marżę kredytu do czasu prawomocnego wpisu hipoteki – na 1,50% w stosunku rocznym. Kredyt oprocentowany był zmienną stopą procentową, stanowiącą sumę stałej marży kredytu oraz zmiennej stopy referencyjnej ustalanej zgodnie z § 5 umowy kredytu. Raty kapitałowe i odsetkowe płatne były co miesiąc w piątym dniu miesiąca kalendarzowego, spłata następowała metodą równych rat kapitałowo-odsetkowych.

Podpisując umowę kredytu powodowie skorzystali z „Promocji (...)” polegającej na trwałym obniżeniu określonej w umowie marży kredytu z 2,80% w stosunku rocznym do 1,80% w stosunku rocznym. Warunkiem skorzystania z promocji było m.in. posiadanie pakietu usług bankowych (...), w ramach którego kredytobiorcy zobowiązali się: (1) zasilić konto osobiste lub konto oszczędnościowe lub rachunek walutowy w walucie produktu hipotecznego kwotą nie niższą niż 5.000 zł lub równowartości tej kwoty w innej walucie w terminie 30 dni od daty pierwszego uruchomienia produktu hipotecznego lub zgromadzić wymagane aktywa w kwocie nie niższej niż 50.000 zł lub równowartości tej kwoty w innej walucie w terminie 30 dni od daty pierwszego uruchomienia produktu hipotecznego oraz (2) zasilać co miesiąc konto osobiste lub konto oszczędnościowe lub rachunek walutowy w walucie produktu hipotecznego w ramach Pakietu kwotą nie niższą niż 5.000 zł lub równowartości tej kwoty w innej walucie nieprzerwanie przez 5 lat od daty pierwszego uruchomienia produktu hipotecznego lub utrzymywać co miesiąc wymagane aktywa w kwocie nie niższej niż 50.000 lub równowartości tej kwoty w innej walucie nieprzerwanie przez 5 lat od daty pierwszego uruchomienia produktu hipotecznego (§ 2 ust 2 lit. d). W przypadku naruszenia przez kredytobiorcę warunku skorzystania z (...)

wskazanego w § 2, kredytobiorca tracił prawa wynikające z (...), w wyniku czego bank miał prawo do podwyższenia marży oprocentowania produktu hipotecznego do poziomu wynikającego z umowy produktu hipotecznego (§ 3 ust. 3).

Splata należności z tytułu kredytu następowała z rachunku bankowego kredytobiorców o numerze (...), poprzez obciążenie tego rachunku przez bank kwotami należności w terminach płatności.

Dowody:

- kopia umowy kredytu z 18.10.2010 r. wraz z załącznikami (k.21-34)

Przed przystąpieniem do „Promocji (...)” powodowie mieli możliwość dokładnego zapoznania się z warunkami promocji. Warunki te zostały im przesłane pocztą elektroniczną, a ponadto powodowie odbyli spotkania z przedstawicielem banku, który udzielił powodom informacji o warunkach promocji. Powodowie nie byli informowani, że istnieją w ramach promocji ograniczenia co do źródeł zasilenia rachunków, w tym nie poinformowano ich, że bank przyjmuje, że przekazanie środków pomiędzy rachunkami prowadzonymi w tym banku dla kredytobiorcy nie będzie traktowane jako zasilenie konta w rozumieniu zapisów promocji. W okresie do kwietnia 2015 r. powodowie nie byli informowani, że bank kwestionuje niektóre zasilenia konta.

Dowody:

- przesłuchanie B. S. w charakterze powoda (k.84)

W czerwcu 2012 r. na rachunku bankowym powodów o nr (...) zarejestrowano jeden przelew przychodzący zewnętrzny na kwotę 4.672,95 zł (w dniu 29 czerwca 2012 r.). W miesiącu tym na tym rachunku odnotowano również przelew wewnętrzny na kwotę 5.000 zł (w dniu 19 czerwca 2012 r.).

W grudniu 2012 r. na w/w rachunku bankowym powodów zarejestrowano jeden przelew przychodzący zewnętrzny na kwotę 3.632,94 zł (w dniu 20 grudnia 2012 r.) oraz cztery przelewy wewnętrzne przychodzące na łączną kwotę 2027 zł (w dniu 17 grudnia 2012 r. – 700 zł i 20 zł, w dniu 27 grudnia 2012 r. – 1.112 zł i 195 zł).

Dowody:

- historia rachunku (k.67-72)
- przesłuchanie B. S. w charakterze powoda (k.84)

W kwietniu 2015 r. bank dokonał kontroli spełniania przez powodów warunków promocji w całym okresie kredytowania i zakwestionował wpłaty dokonane przez powodów w czerwcu i grudniu 2012 r., w związku z czym rozpoczął naliczanie rat kredytu biorąc pod uwagę marżę w wysokości 2,80% w stosunku rocznym ze skutkiem od maja 2015 r. Bank zarzucił powodom dokonywanie przelewów wewnętrznych, co w opinii banku nie wypełniało znamion zasilenia konta osobistego co miesiąc kwotą minimalną 5.000 zł zgodnie z warunkami promocji.

bezsporne

Pismem z 16 kwietnia 2015 r. strona pozwana zawiadomiła powodów, że oprocentowanie w ciągu kolejnych 6 miesięcy będzie wynosiło 2,886% w stosunku rocznym. Kwota raty w okresie maj – październik 2015 r. wynosić miała 288,98 euro miesięcznie, w tym: w maju 2015 r. 139,28 euro raty kapitałowej i 149,70 euro raty odsetkowej, w czerwcu 2015 r. 134,60 euro raty kapitałowej i 154,38 euro raty odsetkowej, w lipcu 2015 r. 139,88 euro raty kapitałowej i 149,10 euro raty odsetkowej, w sierpniu 2015 r. 135,22 euro raty kapitałowej i 153,76 euro raty odsetkowej, we wrześniu 2015 r. 135,53 euro raty kapitałowej i 153,45 euro raty odsetkowej, w październiku 2015 r. 141,08 euro raty kapitałowej i 147,90 euro raty odsetkowej.

Powodowie uiszczali raty w powyższej wysokości.

Dowody:

- kopia informacji o wysokości rat z 16.04.2015 r. (k.38)
- przesłuchanie B. S. w charakterze powoda (k.84)

Pismem z 2 grudnia 2015 r. powodowie wezwali (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. do przywrócenia marży kredytu hipotecznego nr (...) udzielonego na mocy umowy zawartej 18 października 2010 r. do wysokości 1,8% w stosunku rocznym wynikającej z postanowień § 3 ust. 1 załącznika do umowy kredytu hipotecznego „Zasady promocji cenowej produktów hipotecznych pn. Promocja (...)” oraz do zwrotu nadpłaconych rat kredytu w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Ustosunkowując się do powyższego wezwania pozwany bank pismem z 14 grudnia 2015 r. wyjaśnił, że zmiana marży z umowy nr (...) jest skutkiem braku wywiązania się przez klientów z Z. promocji cenowej produktów hipotecznych pn. „Promocja (...)”, stanowiących załącznik do umowy i będący jej integralną częścią, a dokładniej braku zasilania co miesiąc konta osobistego lub kont oszczędnościowych w ramach Pakietu kwotą nie niższą niż 5.000 zł lub równowartością tej kwoty w innej walucie lub utrzymywania co miesiąc wymaganych aktywów w kwocie nie niższej niż 50.000 zł lub równowartością tej kwoty w innej walucie nieprzerwanie przez 5 lat od daty pierwszego uruchomienia produktu hipotecznego w miesiącach: czerwiec 2012r. , w którym to łączna kwota wpływów zewnętrznych wynosiła 4.672,95 zł oraz zasilenie wewnętrzne w kwocie 5.000 zł, grudzień 2012 r., w którym to łączna kwota wpływów zewnętrznych wynosiła 4.733,06 zł oraz zasilenie wewnętrzne w kwocie 2.027 zł. Bank podkreślił przy tym, że nie można uznać za zasilenie rachunku, stanowiące wypełnienie Z. (...), przesunięć środków pieniężnych pomiędzy różnymi rachunkami powodów prowadzonymi u strony pozwanej. Mając powyższe na uwadze bank wyraził stanowisko, zgodnie z którym brak jest podstaw do pozostawienia marży na poziomie wynikającym z Z. (...), a tym samym do zwrotu nadpłaconych rat kredytu.

Dowody:

- kopia wezwania z 2.12.2015 r. z załącznikami i potwierdzeniem nadania (k.39-44)
- kopia pisma z 14.12.2015 r. (k.45-46)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione w całości.

Okoliczności sprawy były zasadniczo bezsporne, w szczególności bezsporny był tekst umów zawartych przez strony oraz fakt ich zawarcia, zmiana wysokości marży kredytu w kwietniu 2015 r., wysokość naliczonych rat kredytu i ich wpłacenie za okres maj – październik 2015 r., wreszcie bezsporna była kwota wpłat dokonanych na rachunek powodów w czerwcu i grudniu 2012 r. Niesporne było również, że strona pozwana zmieniła wysokość marży wyłącznie z uwagi na to, że w czerwcu i październiku 2012 r. zasilenia konta powodów, pomniejszone o tzw. „przelewy wewnętrzne”, były niższe niż kwota 5.000 zł, wynikająca z warunków promocji, natomiast łączna suma wszystkich zasileń wraz z przelewami wewnętrznymi w tych miesiącach przekroczyła 5.000 zł. Okoliczności te wynikały ze złożonych przez strony dokumentów oraz z przesłuchania powoda B. S. i nie budziły żadnych wątpliwości. Spór w praktyce ograniczał się do interpretacji warunków promocji, stanowiących integralną część umowy kredytu, w szczególności zaś tego, czy na gruncie przedmiotowej promocji w/w „przelewy wewnętrzne” (stanowiące przelewy pomiędzy rachunkami kredytobiorców w tym samym banku) można uznać za „zasilenia konta” wypełniające warunki promocji, czy też należy nie miały takiego charakteru.

Powodowie domagali się ustalenia, że na gruncie zawartej przez nich ze stroną pozwaną umowy kredytu marża powinna wynosić 1,8% w całym okresie kredytowania, jak również domagali się zwrotu nadpłaconej nienależnie części rat za okres maj-październik 2015 r. Podstawę prawną żądania ustalenia treści stosunku zobowiązaniowego zawiera

art. 189 k.p.c., zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Podstawową przesłanką powództwa o ustalenie jest zatem istnienie po stronie powoda interesu prawnego. Co do zasady interes prawny w uzyskaniu wyroku, o którym mowa w art. 189 k.p.c., istnieje, gdy skutek takiego wyroku albo zakończy spór już istniejący, albo prewencyjnie mu zapobiegnie, albo w inny sposób zabezpieczy prawnie chronione interesy powoda zagrożone stanem niepewności co do istnienia czy nieistnienia określonych stosunków prawnych lub praw. W przedmiotowej sprawie nie ma wątpliwości, że po stronie powodów istnieje interes prawny w ustaleniu aktualnej treści stosunku zobowiązaniowego, gdyż z jednej strony powodowie utrzymują, że wypełnili warunki promocji i marża kredytu powinna wynosić 1,8%, z drugiej zaś strony strona pozwana twierdzi, że powodowie warunkom tym uchybili i w związku z tym od maja 2015 r. pobiera z ich rachunku walutowego raty oprocentowane przy zastosowaniu marży 2,8%. Interes prawny powodów w uzyskaniu korzystnego rozstrzygnięcia nie ogranicza się przy tym wyłącznie do żądania zwrotu pobranych kwot (które nota bene również zostało zgłoszone), lecz również w wyjaśnieniu na przyszłość treści stosunku zobowiązaniowego i tym samym uniknięciu dalszych sporów sądowych i obciążania ich rachunku zawyżonymi ratami odsetkowymi. Z kolei jeśli chodzi o żądanie zapłaty, to jego podstawę prawną zawierają przepisy o nienależnym świadczeniu (art. 410 k.c.), z których wynika, że co do zasady świadczenia takie podlegają zwrotowi (art. 405 k.c.).

Strona pozwana podniosła zarzut niewłaściwości miejscowej tutejszego Sądu, wskazując, że właściwym sądem jest sąd (...), gdyż (...) oddział banku został zlikwidowany. Zarzut ten nie został uwzględniony (k.84). Zgodnie z umową kredytu (§ 14 ust. 4, k.26) sądem właściwym dla rozstrzygania ewentualnych sporów jest sąd właściwy ze względu na miejsce siedziby oddziału banku udzielającego kredytu. W chwili zawierania umowy był to oddział pozwanego banku mieszczący się we W. przy ul. (...). Likwidacja tego oddziału nie wpływa na właściwość miejscową, gdyż dla wykładni umowy ma znaczenie wola stron w chwili składania oświadczeń woli, nie zaś późniejsze zmiany okoliczności faktycznych, o których strony nie mogły wiedzieć przy zawieraniu umowy. Odmienne interpretacja powyższego zapisu umowy prowadziłaby do sytuacji, w której to strona pozwana jednostronnie decydowałaby – wbrew woli i bez wiedzy kontrahenta – o sądzie umownie właściwym, zmieniając położenie oddziału lub go likwidując.

Zdaniem Sądu powództwo było uzasadnione, zaś argumentacja pozwanego banku – nieprzekonująca i pozbawiona oparcia w treści przedłożonych warunków promocji. Zasady promocji cenowej (k.33-37) jasno wskazywały, że powodowie mieli obowiązek przez 5 lat co miesiąc „zasilać konto osobiste lub konto oszczędnościowe lub rachunek walutowy a'vista w walucie produktu hipotecznego” w ramach pakietu (...) kwotą nie niższą niż 5.000 zł miesięcznie. Z warunków promocji nie wynika, aby jakiegokolwiek zasilenia były „niezgodne” z warunkami promocji, nie zawiera ona również definicji zasilień zewnętrznych i wewnętrznych, jak też informacji o tym, że bank nie będzie wliczał zasilień „wewnętrznych” do łącznej kwoty uprawniającej do korzystania z promocji. Warunki promocji wskazują, że zasilenie może dotyczyć konta osobistego LUB konta oszczędnościowego LUB konta walutowego, a zatem zgodnie z utrwalonymi zasadami wykładni tekstów prawnych uznać należy, że zasilenie zgodne z warunkami promocji mogło dotyczyć jednego z tych kont, dwóch lub wszystkich trzech – pod warunkiem, że łączna kwota wpłat w danym miesiącu na wszystkie trzy konta wyniosła 5.000 zł. Promocja nie zastrzega, że niedopuszczalne są zasilenia polegające na przelewie z jednego z kont prowadzonych w tym banku przez kredytobiorcę na inne konto tej osoby – nie wynika to nawet pośrednio z tekstu warunków promocji. Wbrew temu, co wywodzi strona pozwana, nie wynika to również z wykładni celowościowej warunków promocji – gdyż w świetle promocji gdyby powód wypłacił w gotówce kwotę 5.000 zł z konta, a następnie ją na nie wpłacił, spełniałby warunki promocji, mimo że interes banku opisany w odpowiedzi na pozew również nie byłby zaspokojony. Natomiast gdyby na jeden rachunek wpłacił w gotówce 20.000 zł, a w kolejnym miesiącu przelałby z tej kwoty 5.000 zł na drugi rachunek – nie spełniłby zdaniem banku warunków promocji, mimo że w rzeczywistości interes banku polegający na posiadaniu depozytu klienta w konkretnej kwocie był zabezpieczony. Co więcej, trudno uznać, że faktycznie z warunków promocji jasno i w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że zgodnym zamiarem stron było zapewnienie dopływu „nowych” depozytów – przeciwnie, zasadniczo promocja ogranicza się tylko do wymogu dokonywania stałych wpłat, nie zaś utrzymywania depozytu w konkretnej wysokości. Korzyść majątkowa banku nie polega przy tym wyłącznie na pozyskiwaniu (przejściowo) depozytu w kwocie 5.000 zł, lecz również miała inne aspekty – budowanie lojalności klienta, korzystającego z innych produktów banku; zapewnienie bezpieczeństwa kredytu poprzez zapewnienie stałych wpłat na rachunki klienta, pozwalających

na pokrycie raty kredytu; uzyskanie wiarygodnej informacji o zdolności kredytowej klienta i jego przychodach; pobieranie opłat za usługi dodatkowe, z których klient korzysta w ramach kompleksowej umowy o usługi bankowe. W związku z tym zdaniem Sądu nie sposób dokonywać wykładni postanowień warunków promocji wyłącznie przez pryzmat motywów i intencji strony pozwanej opisanych w odpowiedzi na pozew, gdyż brak jest ku temu podstaw w samym tekście promocji ani w okolicznościach jej udzielenia. Motywacje banku nie były przy tym znane klientom, którzy skorzystali z promocji, nie mogą zatem służyć do swoistego „uzupełnienia” warunków promocji o korzystne dla banku postanowienia, których w samym tekście warunków promocji zabrakło. Nie sposób bowiem przyjąć, że **zgodną** wolą stron było wyłącznie spod promocji zasileń zewnętrznych, skoro powodowie nie wiedzieli, że strona pozwana tak rozumie warunki promocji, zaś żadna z okoliczności objęcia ich promocją nie sugerowała, że niektóre z zasileń nie będą akceptowane przez bank.

W tym miejscu przypomnieć należy, że warunki promocji nie podlegały negocjacjom stron – były ustalone przez stronę pozwaną, a powodowie mogli je tylko zaakceptować bądź zrezygnować z promocji. Strona pozwana jest podmiotem profesjonalnym, przedsiębiorcą trudniącym się usługami bankowymi. Dysponuje wyspecjalizowanymi służbami prawnymi i finansowymi, dzięki którym może konstruować ogólne warunki umów i wzorce umowne w sposób jak najlepiej zabezpieczający jej interesy. Skoro nie zastrzegła w warunkach promocji klauzul chroniących jej główny (jak twierdzi) interes w udzieleniu takiej promocji, to czyniła tak na swoje ryzyko i nie może na powodów (konsumentów) przerzucać negatywnych skutków niejednoznacznego czy niekorzystnego sformułowania narzuconych klientom wzorców umownych, jak również pominięcia w tych wzorcach korzystnych dla siebie zapisów. Przedsiębiorca, który zaniedbał zastrzeżenia we wzorcu umownym klauzul chroniących jego interesy i zabezpieczających go przed niepożądanym – i łatwym do przewidzenia – zachowaniem klienta, nie może wymagać, aby konsument stosował się do takich klauzul jako do wiążących w „dorozumiany” sposób.

Skoro w sprawie bezspornym było, że na jedno z kont powodów prowadzonych w ramach pakietu (...) wpłynęły w czerwcu 2012 r. i grudniu 2012 r. zasilenia w kwocie wyższej niż 5.000 zł, zdaniem Sądu powodowie w tych miesiącach spełnili warunki promocji. Brak było podstaw, aby twierdzić, że zasilenia konta należy w jakikolwiek sposób różnicować z punktu widzenia tego, kto środki wpłaca, z jakiego źródła one pochodzą i czy są wpłacane za pomocą przelewu z rachunku prowadzonego w tym samym banku, czy też z innego rachunku. Warunki promocji jasno wskazują o tym, że zasilenia oceniane są przez pryzmat konta, na które są dokonywane – i że może to być jedno z trzech kont pakietu (...). Warunki promocji nie wspominają natomiast, aby zasilenia dotyczyły pakietu (...) interpretowanego jako jedna niepodzielna całość – a zatem, że zasilenie ma dotyczyć pakietu jako takiego (pochodzić spoza kont w ramach pakietu), a nie konkretnego konta z tego pakietu. Wobec tego nieuprawnione na gruncie warunków promocji było różnicowanie zasileń „wewnętrznych” i „zewnętrznych”. W tej sytuacji powództwo o ustalenie że marża kredytu hipotecznego nr (...) udzielonego na mocy umowy z 18.10.2010 r. pomiędzy stronami wynosi 1,8% w stosunku rocznym w całym okresie kredytowania było w pełni uzasadnione, o czym Sąd orzekł w punkcie I wyroku.

Sąd uznał za uzasadnione również powództwo o zapłatę. Dotyczyło ono zwrotu nadpłaconej raty za okres maj 2015 r. – luty 2016 r., przy czym powodowie wykazali wyłącznie wysokość naliczonej i uiszczonej raty za okres maj 2015 r. – październik 2015 r. (za pomocą pisma z k.38). W okresie tym rata naliczana była przy założeniu, że oprocentowanie wynosi 2,886% rocznie, gdy w rzeczywistości powinno wynosić o 1% mniej, tj. 1,886%. W zestawieniu z k.38 suma części odsetkowej rat za 6 miesięcy wynosiła łącznie 908,29 euro; gdyby odsetki te naliczane były według stopy 1,886%, a nie 2,886% - wyniosłyby 593,57 euro. Nadpłata za okres objęty zestawieniem z k.38 wyniosła 314,72 euro. Średni kurs NBP dla euro na dzień zamknięcia rozprawy (1.08.2016 r.) wynosił 4,2632 zł, a zatem nadpłata miała wartość w walucie polskiej 1.341,71 zł. Jest to kwota wyższa, aniżeli faktycznie żądana przez powodów – w związku z czym Sąd w punkcie II wyroku zasądził na rzecz powodów całą żądaną kwotę, czyli 1.305 zł. Z uwagi na to, że zobowiązanie kredytowe powodowie zaciągnęli wspólnie i solidarnie za nie odpowiadali, zwrot nienależnego świadczenia również nastąpić winien solidarnie na ich rzecz.

O odsetkach Sąd orzekł w punkcie II wyroku na mocy art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c., zasądając je od dnia 20.04.2016 r., tj. dnia przypadającego bezpośrednio po doręczeniu odpisu pozwu stronie pozwanej (por. k.51).

Z uwagi na to, że powództwo zostało uwzględnione w całości, o kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. Na zasądzone na rzecz powodów koszty złożyły się: koszty zastępstwa w kwocie 4.800 zł, opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.816 zł oraz opłaty skarbowe od pełnomocnictw w kwocie 34 zł (k.12). Koszty te przyznano powodom solidarnie, w drodze analogii do art. 105 § 2 k.p.c. Między powodami istniało bowiem współuczestnictwo materialne, strona pozwana była zobowiązana wobec nich solidarnie (raty pobrane zostały z ich wspólnego konta, na poczet ich wspólnego długu), zaś powodowie byli wspólnie reprezentowani przez jednego pełnomocnika. Z tego względu nie było podstaw, aby koszty procesu zasądzać zgodnie z żądaniem pozwu, tj. osobno na rzecz każdego z powodów.